

ta siis kohhe hakkas sedda imme ašja laialt järrele mōtlema, mis tal firrikus sekord olnud, agga ei tahtnud arro sada, miks pārrast Jēssand temmale sedda teinud. Ja monni pāāw sai mōda lāinud, ilma et ta kuulda sanud, mis head se jutlus olli teinud; agga neljaspāāw hommiko warra ištub wanna Õppetaja ommas kirjotamisse kambris ja on kirjotamas, kui kuseb, et ukse peāle koppufakse, ja tundmatta mees aštub . tappa, ja Õppetajat nāhjes, kohhe on wessi ta silmis ja temma ütlemas: „Armas, fallis Õppetaja, ei woinud minna ennam jātta teid tānnamatta, et ollete mo ello hoidnud! — ja selleparrast nūud tullin.“ Õppetaja kohhe nūud hakkab mōtlema, et se mees ta pūhhapāwase jutlusse läbbi wahhest ārkanud ja pōdrnud, ja ütleb temma wasto: „Jah, armas mees, armo-õppetus, se on üks Jumala wāggi, meie hinged peāstma ja meid õnsaks tegema.

„Edssise, mis rāgite, kōstis kohhe mees, agga ei mitte agga hing, waid mo ihho ja hing mollemad on teie jutlusse läbbi pāestetud!“

Ei sanud Õppetaja neist sannust kohhe arro, waid pallus meest ta kōrva mahha-ištuma ja temmale üllesrākima, kust nenda? Mees siis ištus toli peāle mahha, ja wōttis nenda üttelda:

„Nende wiimise kahhe ku sees, mis nūud mōdalāinud, armas Õppetaja, ollin sureb hādda kimpus. Ollen waene mees ja hult lapsi kaelas. Ei aitnud tō ja murre ennam, muud kui piddin agga teiste käest laenama ja wōlgo wōtma, et laste kōhhud tāis said. Kūl teggin tōd ja nāggin waewa, agga ei mōund se; ei joudnud minna wōllad āratassuda, egga tahhetud ennam moga kanatada. Murre nūud läks sureks ja ei teādnud ennam kussagi abbi. Katsusin siis — seit ei teādnud minna teist — lange joma-